

Jelenits István a keresztények szerepéről világunkban

(2016. március 19. szombat 16:58)

„Tanúim lesztek”. Keresztény tanúságtétel napjainkban – e címmel tartottak nagyböjti elmélkedéseket a piarista kápolnában négy héten keresztül. A sorozat utolsó szentmiséjén Jelenits István Sch.P. „Újra a mustármag szerepében” címmel osztotta meg gondolatait március 18-án, pénteken este.

A Lukács László és Wettstein József piaristákkal közösen bemutatott szentmisén Jelenits atya elmélkedését három szentírási kép köré szervezte. Felidézte Jézusnak a mustármagról, a kovásról és a föld sójáról szóló példabeszédeit, és kiemelte, mindhárom esetében arról van szó, hogy a kicsi kezdethez valami nagy eredmény kapcsolódik.

Valaha talán úgy képzeltek ezt el – idézte fel saját emlékeit a piarista szerzetes –, hogy a kereszténység sorsáról szólnak ezek a képek, és a világtörténelem során valósul meg a beteljesedés, az egyház folytonos növekedése által. Az egyház kicsiből nagy lesz, és sok ember gondolkodását, életét átalakítja. Ma azonban elgondolkodunk azon, hogy talán másképp is lehet értelmezni ezeket a példabeszédeket. Hiszen a mustármag egy évben hajt, aztán újra el kell vetni, és a kovászt is mindig újra hozzá kell adni az újabb adag tésztahoz.

A 20. század közepe táján még úgy gondoltuk, hogy Európa a kereszténység központja, a növekedés a messzi pogány országokban zajlik, és ennek sikeréért kell imádkozunk, illetve ezért kell dolgoznunk. A II. világháború utáni új helyzetben azonban azon vettük észre magunkat, hogy nemcsak az ateista diktatúra szakadt ránk, de sokan el is szakadtak a hittől, a kereszténység kisebbségi helyzetbe került, sőt, sok esetben üldöztetést szenved. El kellett gondolkodni: hogyan lehet így kovász az egyház? Hiszen misszióra nem nagyon lehetett gondolni, a sokaság megszólításáról intézményes módon szó sem lehetett. Fel kellett ismerni egy másik utat:

az egyház a föld sója, a világ világossága nemcsak úgy lehet, hogy az evangéliumot terjeszti, hanem úgy is, hogy a becsületes, tisztességes élet példáját adja az embereknek. Ez pedig a hétköznapi életben, a családi, baráti, munkahelyi kapcsolatokban valósulhatott meg. Mindazon emberek életében, akik eszerint éltek, beteljesedhetett a mustármag, a kovász és a só története. Tisztességesen, becsületesen élni még egy keresztényüldözött világban is szabad, és ez a magatartás áldottá, emberivé teszi az életet – áthatja az evangélium lelkeletével a közösségeket, a társadalmat.

Aztán vége lett a kommunizmusnak, és akkor azt gondoltuk, úgy lesz újra minden, mint a világháború előtt. Ekkor jött az újabb megdöbbenés: a kereszténység nemcsak Magyarországon, de az egész európai műveltséget hordozó világban megzavarodott, elszakadt az evangélium talajától, az emberek nem hisznek már. Azt tapasztaljuk, hogy a modern Európa föladja kereszténységét. A mustármag, a kovász, a só szerepe pedig újra sajátos elevenséget kap. Nem arról van már szó, hogy Európa a kovász a világban, hanem az egyes embereknek, a keresztényeknek kell betölteniük ezt a szerepet.

Nekünk kell betöltenünk ezt a szerepet életünkben - hangsúlyozta Jelenits István. – Az egyház nem egy nagy növény, melynek árnyán megpihenhetünk. Kisebbségben vagyunk, nem a mindenáron való misszionálás talán a feladat, az evangélium meghallására ugyanis mintha rest volna a világ. Sóként kell jelen lennünk, az emberi értékek tisztultabb oldalát képviselve, életünk minden területén. Nem a szavainkkal,

hanem azzal, ahogy élünk. Krisztus szándéka az, hogy jelenlétével észrevétlenül megszentelje a világot. Így kell újra magára lelnie az egyháznak is. A só nem veszítheti ízét – a kereszténység sem veszítheti ízét. Ez az egyház felelőssége: nem korlátozódhat önmaga védelmére, és a hódító szándék sem helyes. Hanem testvéri jelenlét.

Tanúságtevő, hitvalló élet szükséges, a világ evangéliumból fakadó értelmezése – akkor is, ha éppen nem az evangéliumról beszélünk. A példaadással, az emberi életet megszentelő gesztusokkal jobb életre, Krisztus felé segíthetünk másokat. Így életünk gazdagabb, a világ pedig emberibb lehet. És Krisztus az utolsó ítéletkor magáénak ismer majd el.

Kérjük az Úristen kegyelmét, hogy a hit különös ízét, éltető erejét magunkban érvényre juttassuk, és jelenvalóvá tegyük a világban. Tegye életünket a mustármaghoz, a kovászhoz és a sóhoz hasonlóvá – fohászodott elmélkedése végén Jelenits atya.

Fotó: Merényi Zita

Borsodi Henrietta / Magyar Kurír